

Pige fra 2g, som gerne ville turde deltage mere i timerne:

"Før coaching var jeg sikker på, at jeg klarede mig fint og altid ville kunne klare mig selv, men samtidig var jeg også sikker på, at der var noget galt. Før gik jeg altid og gemte mig bag andre, bag dem jeg kendte, og håbede på et mirakel for at slippe for at møde nye mennesker. Til fødselsdage, fester og sådan noget gemte jeg mig altid bag familie og venner, jeg var den vildt generte, der helst ikke talte med nogen jeg ikke kendte.

I skolen prøvede jeg at gøre mig usynlig, jeg vidste, at jeg havde svarerne, jeg vidste at de var rigtige, men springet til at stå frem og sige det var for stort. Det var lettere at sidde nede på bagerste række og gemme sig bag de andre og lade dem stå frem, for tanken om en fejl, om et forkert svar, var for skræmmende til at jeg turde stå frem med alt det jeg var sikker på var rigtigt.

Så begyndte coachingen. Jeg ved ikke, om jeg vil sige, at det var alle modellerne jeg skulle arbejde med, som hjalp mig. Jeg tror lige så meget, at det var følelsen af, at der var en, der bekymrede sig om det man sagde, en der lyttede og at man fik nogle helt simple værktøjer til at arbejde med problemerne. Jeg sidder egentlig med følelsen af, at jeg godt kendte svarerne i forvejen, men at jeg ikke kunne tage mig sammen til at leve efter dem, når jeg stod alene med det. Selvfølgelig har man venner, og nogle er mere interesserede i at hjælpe end andre, men det er bare ikke det samme. Der var nogle værktøjer, noget specielt ved at være til coaching, der gjorde, at jeg fik taget mig sammen til at komme videre. Det at jeg fik sat mine egne mål, inden for en tidsramme som jeg selv satte, men med en på sidelinjen, der fulgte op på mine mål og fulgte med i udviklingen sammen med, at jeg fik hjælp til at få isoleret mine reelle problemer fra følgerne af dem, så jeg kunne arbejde på det, der i virkeligheden var problemet, har gjort at jeg i dag tør jeg i langt højere grad stå frem.

I dag glæder jeg mig til at møde dem, som jeg tidligere frygtede at møde. Tidligere kunne jeg ikke engang lide, at være sammen med min egen familie, men i dag ser jeg frem til at mødes med dem og være sammen med dem. Samtidig er skoledagen meget lettere, og timerne er noget sjovere. Jeg tør sige min mening, jeg tør blande mig, jeg tør svare – og svare forkert."